

Transcription réalisée par :
Condamine Perle, étudiante en 1ère année de Licence d'Occitan,
Université Toulouse II – Le Mirail (2010-2011) – Enseignante : Joëlle Ginestet

La luscramba e l'escagaròl

- Donc ara, i a Monsur Ormièra Pau que voliá dire una poësia. Apuèi, si n'i a demés d'aqueles que son passats, que vòlon tornar venir cantar quicòm, se pòt. Vos senhali ça que la qu'apuèi, i aurà projeccion d'un diaporama, puèi i a tot un programa que vos serà explicat d'aicí cinc minutas. E per Bernard..., per Gérard Martin. Donc, ont es nòstre poèta ?

Aquí l'avèm !

[Preparacion]

- Quel micro ?

- Aqueste

- Assis ? Debout ?

- Je vais rester debout...

- Allez-y !

- Vos vau dire en occitan, una fabla d'un vièlh Laurensòl, Monsur Victòr Batut, la luscramba e l'escagaròl. Sabètz çò qu'es qu'una luscramba ?

- Òc !

- À ! Sabètz ! *c'est le ver-luisant.*

Una luscramba se vantava que podiá sola a l'ora ont fa plan trum a l'òme, a l'animal, far lum e que tanbés degun non trabucava. Totes devián, a l'ausir, remirar la reina de la nèit feita per esclarir.

Un ser d'al mes de mai, dins una òrta florida, quand alavètz, ela i pensava pas, vegèt l'escagaròl amb la mina espaurida trigossar sa cauquilha. Li ditz :

- Pauròt, ont vas, tot solet sul gazon coma una amna perduda ? Fas plan de t'amagar dins l'èrba menuda, car coma lo Diable, siás banut. Mès, siás plan doç, aquò's plan conescut e bravetat val mai que bona mina. Baste per tu paura ! Mès, me viras las esquinas e debes..., doblidas que per ieu siás un [pòble (?)] ingrat. Te brembas que la nèit es sovent esclarada, que de plasers entornegi ta vida. Remira escagaròl la luscramba polida ! zut ! l'estèla de la prada al renom sens parèlh que fas sovent... a l'estèla del cèl...

- Òc, me brembi pas mai.

L'escagaròl es plan manèl, mès se a degun aparten estampèl, respondèt ça que la sul còp a-n'aquela orgulhosa :

- Se cal lusir per èsser urós, d'aquel bonur, ieu ne soi pas envejós.

A pena ag(u)èt parlat d'aquela sòrta, qu'un mainatge, al grand brut, dintra dins l'òrta. L'escagaròl a paura e s'amaga sul còp. Nòstra luscramba, ela, es sens crenta per quand se voldriá pas mudar, se quilha tant que pòt per èsser pus lusenta car son bonur es d'esclairar. Ailàs ! li costèt car, li costèt la vida, l'enfant per l'agafar, sus ela s'amorèt. Alavètz fosquèt espotida, alavètz de lutz s'atudèt. Ailàs, quantes de gens... dins la vida, d'al plat de la glòria

vòlon totjorn tastar ! Ò, me'n brembi pas mai... *zut, tant pis pour moi, excusez-moi, ça vient pas.* [Applaudiments]

Ref. document COMDT : 37-33

Conteur : Paul Ormières